

Книга Даниїла - номер сімдесят

Від давніх таблиць до сучасних обов'язків: розкриття шляху завіту

Jeff Pippenger

2024-02-03

Коли Господь уклав завіт із давнім Ізраїлем, Він дав дві скрижалі як основу й символ завітних взаємин. Ці дві скрижалі також визначали обов'язок давнього Ізраїлю нести світові живе свідчення про дві скрижалі. Коли Господь уклав завіт із сучасним Ізраїлем, Він дав дві скрижалі як основу й символ завітних взаємин. Ці дві скрижалі також визначали їхній обов'язок нести світові живе свідчення про всі чотири скрижалі.

Дві скрижалі були дані буквальному стародавньому Ізраїлю відразу після того, як Бог визволив їх із буквального рабства єгипетської неволі й провів їх через розчарування переходу через Червоне море. Період часу, протягом якого буквальному стародавньому Ізраїлю перебував у неволі, був конкретно визначений у пророцтві як чотириста тридцять років, і, перебуваючи в неволі, буквальному стародавньому Ізраїлю забув і перестав дотримуватися суботи сьомого дня.

Дві скрижалі були дані духовному сучасному Ізраїлю відразу після того, як Бог визволив їх із духовного рабства католицького поневолення і провів їх через велике розчарування 1844 року. Період часу, протягом якого духовний сучасний Ізраїль перебував у неволі, був конкретно визначений у пророцтві як тисяча двісті шістьдесят років, і, перебуваючи в неволі, духовний сучасний Ізраїль забув і перестав дотримуватися суботи сьомого дня.

Саме в тій історії, коли Бог дав Мойсеєві дві скрижалі, щоб він приніс їх давньому Ізраїлеві, його брат Аарон виготовляв золотого тельця. Дві скрижалі десяти заповідей вказують, що Бог — ревнивий Бог, і Його ревність особливо виявляється проти ідолопоклонства, а коли Мойсей сховався з гори, давній Ізраїль у наготі танцював навколо золотого тельця, який був виготовлений тим, кого було обрано Божим речником.

І Мойсей розповів Ааронові всі слова Господа, що послав його, і всі знамення, які Він звелів йому. І пішли Мойсей та Аарон і зібрали всіх старійшин синів Ізраїлевих. І промовив Аарон усі слова, що Господь говорив Мойсеєві, і вчинив знамення на очах народу. Вихід 4:28–30.

Брат пророка, який очолював стародавній Ізраїль під час історії завіту, коли були дані дві скрижалі завіту, був лідером у бунті, пов'язаному з образом ревнощів. Чоловік пророчиці, яка очолювала сучасний Ізраїль під час історії завіту, коли були дані дві скрижалі завіту, був лідером у бунті 1863 року, а 1863 рік позначає перше покоління адвентизму як представлене образом ревнощів, поставленим при вході до воріт жертовника.

Тоді Він сказав мені: Сину людський, зведи тепер свої очі до півночі. І звів я свої очі до півночі, і ось на північному боці при брамі жертівника — цей образ ревнощів при вході. Єзекіїля 8:5.

«Вівтар» — символ Христа.

Нам загрожує змішання святого й буденного. Святий вогонь від Бога має використовуватися в наших зусиллях. Справжній жертвник — Христос; справжній вогонь — Святий Дух. Це наше натхнення. Лише коли Святий Дух веде й скеровує людину, вона є надійним порадником. Якщо ми відвернемося від Бога і від Його обраних, щоб звертатися до чужих жертвників, ми отримаємо відповідь відповідно до наших учинків. Вибрані послання, книга 3, 300.

«Ворота» — це церква.

«Для смиренної, віруючої душі Божий дім на землі є брамою неба. Пісня хвали, молитва, слова, промовлені представниками Христа, — це Богом призначені засоби, щоб приготувати народ для небесної церкви, для того вищого поклоніння, куди не може увійти ніщо, що оскверняє». Свідчення, том 5, 491.

У 1863 році Лаодикійський адвентизм став юридично зареєстрованою церквою і перестав бути рухом. Тоді вони «увійшли» в історію церкви. У 1863 році церква Христова вступила у правові відносини з урядом Сполучених Штатів. Того року вони також запровадили підроблену таблицю, щоб замінити дві священні таблиці Авакума. Як тільки була підготовлена друга таблиця, з погляду пророчої історії ті, кого Аарон типологічно представляв, готували фальшивий образ.

Друга заповідь є найчіткішим застереженням проти ідолопоклонства та поклоніння образам. Саме там Бог відкриває Свій характер як ревнивий Бог. Там же Він встановлює принцип, за яким Його суд над беззаконними простягається до третього й четвертого покоління. Десять заповідей — відображення характеру Христа.

За відкинення Христа та наслідки, що за цим послідували, вони несли відповідальність. Гріх народу і загибель народу були спричинені релігійними лідерами.

Хіба не діють у наші дні ті самі впливи? Хіба не багато хто з виноградарів Господнього виноградника йдуть слідами юдейських провідників? Хіба релігійні учителі не відвертають людей від ясних вимог Божого Слова? Замість того щоб виховувати їх у послуху Божому законіві, хіба не навчають вони їх порушенню? Із багатьох церковних кафедр людей навчають, що Божий закон не є для них обов'язковим. Людські традиції, постанови та звичаї звеличуються. Гордість і самозадоволення через Божі дари плекаються, тоді як вимоги Бога ігноруються.

"Відкидаючи закон Божий, люди не знають, що роблять. Закон Божий є відображенням Його характеру. Він утілює принципи Його Царства. Той, хто відмовляється прийняти ці принципи, ставить себе поза руслом, де плинуть Божі благословення." Христові наочні уроки, 305.

Характер Христа — Його образ, і він включає те, що Він — Бог ревнивий. Божа ревність виявилася у Христі, коли Він двічі очистив храм. Під час першого очищення храму учні, які були свідками цього вчинку, згодом згадали, що Писання говорить про Божу ревність.

Наближалася юдейська Пасха, і Ісус пішов до Єрусалима. І знайшов у храмі тих, що продавали волів, овець і голубів, а також міняйл, які сиділи. І, зробивши бич із мотузочків, вигнав усіх із храму — і овець, і волів; висипав гроші міняйл і перекинув столи. І сказав тим, що продавали голубів: Заберіть ці речі звідси; не робіть дому Мого Отця домом торгівлі. І згадали Його учні, що написано: Ревність за дім Твій пожерла мене. Від Івана 2:13-17.

У Писанні, як у єврейській, так і в грецькій мовах, слово, що означає «ревний», означає також «ревнивий». Це одне й те саме слово. Коли Христос очистив храм, Він виявляв Божу ревність, яка є властивістю Божого характеру, окресленою в другій заповіді, і вона особливо виявляється проти ідолопоклонства. Коли Мойсей зійшов із гори з двома скрижалями і зрозумів, що зробив Аарон і що робив народ, він розбив ті дві скрижалі. Дві скрижалі були справжнім образом ревності, бо вони були фізичними репрезентаціями, які вказували, що Бог — Бог ревнивий. Коли Мойсей розбив ті дві скрижалі, він виявляв саме ту ревність, про яку сказано в другій заповіді.

І Мойсей повернувся й зійшов із гори, а в руці його були дві скрижалі свідчення: скрижалі були написані з обох боків; з одного боку і з другого були вони написані. А скрижалі були діло Боже, і письмо було письмо Боже, висічене на скрижалях. І коли Ісус Навин почув гомін народу, як вони вигукували, сказав Мойсеєві: У таборі гомін війни. А він сказав: Це не голос тих, що вигукують перемогу, і не голос тих, що волають про поразку; але гомін тих, що співають, я чую. І сталося, як тільки він наблизився до табору, побачив тельця та танці; і гнів Мойсея запалав, і він кинув скрижалі з рук своїх і розбив їх під горою. Вихід 32:15-19.

Дві скрижалі були свідченням Божого характеру. Характер Бога — це образ, який має сформуватися в людях через праведність Христа. Дві скрижалі є істинним образом ревнощів, а Аарон створив підроблений образ ревнощів саме тоді, коли істинний образ ревнощів передавався давньому Ізраїлю. Ті, у кому сформовано Христа, мають Його образ і одягу Його праведності, однак святкувальники Аарона танцювали нагими, бо вони були Лаодикійцями. Лаодикійці — "жалюгідні, і нещасні, і вбогі, і сліпі, і нагі."

І коли Мойсей побачив, що народ був нагим; (бо Аарон зробив їх нагими на їхній сором серед їхніх ворогів). Вихід 32:25.

У 1856 році, за сім років до того, як було створено підроблену діаграму, і Джеймс, і Еллен Вайт зазначили, що рух перейшов у лаодикійський стан. У 1863 році адвентизм був духовно "нагим" так само, як стародавній Ізраїль був буквально "нагим", коли вони танцювали навколо підробленого образу ревнощів. Підробка, яку зробив Аарон, була ідолом із золота, але це був образ тельця, тобто звіра. Це був образ звіра, а також образ для звіра. Золотий телець був образом звіра, але його також було присвячено богам, яких Аарон неправедно проголосив такими, що визволили Ізраїль з єгипетського рабства.

І він узяв їх із їхніх рук і, зробивши литого тельця, обробив його різцем; і вони сказали: Ось боги твої, Ізраїлю, що вивели тебе з землі Єгипетської. І, побачивши це, Аарон

збудував перед ним жертвник; і Аарон проголосив та сказав: Завтра — свято для Господа. І вони встали рано наступного дня, та принесли цілопалення й мирні жертви; і народ сів, щоб їсти та пити, і підвівся бавитися. Вихід 32:4–6.

Золотий телець був образом звіра, але він був присвячений лжебогам, тож він також був образом (жертвою) звірові. Образ був зроблений із золота, що є символом Вавилону, і це був телець — найвища форма жертви у служінні святилища. Його було присвячено богам Єгипту. Таємничий Вавилон (бо всі пророчі свідчення ототожнюють його з кінцем світу) постає як жінка, що їде верхи на звірі. Звір, на якому сидить жінка, — це Організація Об'єднаних Націй (десять царів) і символ дракона, атеїзму та Єгипту. Сама ж жінка є фальшивкою істинної Божої церкви. Золотий телець, якого Аарон присвятив богам Єгипту, був прообразом великої блудниці з сімнадцятого розділу Об'явлення, яка є Вавилоном (золото), що сидить на звірі (Єгипет), і є фальшивою церквою (телець).

Водночас Аарон збудував жертвник, який, як щойно було визначено, представляє Христа, істинного жертвника. Потім він встановив фальшиву систему поклоніння, бо проголосив свято Господу наступного дня. Золотий телець Аарона був образом «з» і «для» звіра, і його було поставлено «перед» фальшивим Христом, а також було відведено день для святкування його фальшивої системи поклоніння.

Сполучені Штати є силою, що встановлює образ звіра, а потім змушує світ наслідувати їхній приклад. Сполучені Штати мають владу нав'язати світові ту систему поклоніння і роблять це на очах у звіра, "перед" ним.

І я побачив іншого звіра, що виходив із землі; і мав він два роги, як у ягняти, і говорив, як дракон. І він чинив усю владу першого звіра перед ним і змушував землю та тих, що живуть на ній, поклонятися першому звірові, чия смертельна рана була загоєна. Об'явлення 13:11, 12.

Людина гріха, тобто папство, — це морський звір із тринадцятого розділу Об'явлення. Коли Сполучені Штати заговорять як дракон, при близькому запровадженні недільного закону, тоді вони почнуть примушувати світ встановити образ звіра «перед ним». Звір перед Сполученими Штатами (земним звіром) — це папство (морський звір). Папство — фальшивий Христос, і Аарон поставив свій золотий образ перед фальшивим Христом, бо Христос є істинний жертвник. Тоді Аарон запровадив фальшиву систему поклоніння, що було виражено проголошенням дня свята, яке мало відбутися наступного дня. Сполучені Штати також нав'язують фальшиву систему поклоніння, і вона також пов'язана з фальшивим днем поклоніння.

Коли Мойсей зійшов з гори, протистояння було між істинним і фальшивим образом ревностів — образом Христа чи образом Сатани. Підробка полягала у фальшивому Христі (вівтар), фальшивому досвіді (лаодикійському), фальшивому дні поклоніння («завтра — свято для Господа»). Бунт із золотим тельцем репрезентує бунт недільного закону, що невдовзі настане, але також репрезентує бунт лаодикійського адвентизму 1863 року.

У 1863 році було запроваджено фальшиву таблицю, щоб приховати коштовності сну Міллера, представлені на двох таблицях Авакума. Їхнім прообразом були дві таблиці, які Мойсей отримав на горі. У 1863 році було встановлено юридичний зв'язок з урядом Сполучених Штатів, чим було покладено край міллеритському руху та юридично зареєстровано лаодикійський рух як Церкву адвентистів сьомого дня. Цей зв'язок був представлений Аароновим образом звіра, який у пророчому значенні визначається як поєднання Церкви й Держави, тим самим типологічно зображаючи міллеритів, що встановили зв'язок Церкви й Держави у 1863 році, а також типологічно зображаючи Сполучені Штати під час недільного закону, що незабаром настане.

Нагі танцюючі безумці Аарона, що репрезентують підробний досвід Лаодикії, — це те саме, чим у 1856 році став рух міллеритів. Духовний досвід, який символізували танцюючі безумці Аарона, протиставлявся досвіду Мойсея, який проявляв Божу ревність проти ідолопоклонства. Танець у пророцтві є символом обману, і танцюючі безумці Аарона також представляли обман, який спричиняють Сполучені Штати, змушуючи світ «танцювати» під оркестр Навуходоносора, тоді як блудниця Тира співає свої пісні.

У 1863 році лаодикійський міллеритський рух перейшов у юридично зареєстровану Лаодикійську Церкву адвентистів сьомого дня. Як було зазначено в попередніх статтях, у 1863 році Єрихон було відбудовано, адже Єрихон є символом достатку Лаодикії і слугує фальшивою копією міста Єрусалима. У 1863 році впровадження фальшивої пророчої діаграми стало повторенням історії Аарона, золотого тельця та танцюючих дурнів. Історія визволення при Червоному морі неодноразово використовувалася Сестрою Вайт для ілюстрації історії раннього адвентизму, і це застосування ідеально узгоджується з історією Мойсея та Аарона в суперечці щодо образу ревнощів.

У 1863 році розпочалося перше покоління лаодикійського адвентизму, коли в брамі (церкві), що була перед жертвником (Христом), було поставлено образ ревнощів. Те перше покоління тоді "увійшло" в історію мерзот, що дедалі посилювалася.

Тоді Він сказав мені: Сину людський, зведи тепер свої очі до півночі. І звів я свої очі до півночі, і ось на північному боці при брамі жертвника — цей образ ревнощів при вході. Єзекіїля 8:5.

Ми продовжимо ці міркування в наступній статті.

Який наш стан у цей страшний і урочистий час? На жаль, яка гордість панує в церкві, яке лицемірство, який обман, яка любов до вбрання, легковажності й розваг, яке прагнення до першості! Усі ці гріхи затьмарили розум, так що вічні істини не були розпізнані. Хіба ми не будемо досліджувати Писання, щоб дізнатися, де ми перебуваємо в історії цього світу? Хіба не здобудемо розуміння щодо діла, яке нині звершується для нас, і щодо становища, яке ми, як грішники, маємо займати, поки триває це діло спокути? Якщо ми маємо хоч якусь турботу про спасіння наших душ, ми повинні здійснити рішучу зміну. Ми повинні шукати Господа з істинним покаяттям; ми повинні з глибоким сокрушенням душі визнавати свої гріхи, щоб вони були заглажені.

Ми не повинні більше залишатися на зачарованій землі. Ми швидко наближаємося до завершення нашого часу випробування. Нехай кожна душа запитає: Яке моє становище перед Богом? Ми не знаємо, як скоро Христос візьме на уста наші імена і наші справи будуть остаточно вирішені. Якими ж, о, якими будуть ці вироки! Чи будемо ми зараховані до праведних, чи будемо занесені до числа нечестивих?

Нехай Церква встане і покається у своєму відступництві перед Богом. Нехай сторожі прокинуться і дадуть сурмі виразний голос. Це виразне попередження, яке ми маємо проголосити. Бог наказує Своїм слугам: «Кричи голосно, не стримуйся, піднеси свій голос, як сурма, і покажи Моєму народові його переступи, а домові Якова — його гріхи» (Ісаїя 58:1). Потрібно здобути увагу людей; якщо цього не вдасться зробити, всі зусилля марні; навіть якби ангел з неба зійшов і заговорив до них, його слова не принесли б більше користі, ніж якби він говорив у холодне вухо смерті.

«Церква повинна пробудитися до дії. Дух Божий ніколи не прийде, доки вона не приготує шлях. Має бути щире дослідження серця. Потрібна спільна, наполеглива молитва і через віру — присвоєння Божих обітниць. Повинно бути не вдягання тіла у волосяницю, як у давнину, а глибоке смирення душі. Ми не маємо й найменшої підстави для самовихваляння і самозвеличення. Ми маємо смиритися під міцною Божою рукою. Він з'явиться, щоб утішити й благословити щирих шукачів». Вибрані послання, книга 1, 125, 126.